

prima instanță: R. Pascari
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Tatiana Vieru
Judecătorii Valentina Clevadî și Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vladislav Cucer,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Vladislav
Cucer împotriva Ministerului Justiției cu privire la anularea ordinului de concediere,
încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2016, prin care a fost
respins apelul declarat de către Vladislav Cucer, fiind menținută hotărârea
Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 13 octombrie 2015,

constată

La 20 august 2015, Vladislav Cucer a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției cu privire la anularea ordinului de concediere,
încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin ordinul Ministerului Justiției
nr.314 din 22 iulie 2015 i-a fost aplicată sancțiune disciplinară sub formă de
concedierea din funcția de ofițer de serviciu al serviciului regim și supraveghere al
Penitenciarului nr.6 Soroca al Departamentului Instituțiilor Penitenciare, din cauza
atitudinii neglijente față de exercitarea obligațiilor de serviciu, manifestată prin
absența de la serviciu fără motive întemeiate mai mult de patru ore, astfel fiind
încălcate prevederile lit. h) pct.12 din Cod deontologic al personalului sistemului
penitenciar, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr.505 din 07 noiembrie 2012;
pct. 46 și pct.60 ale Regulamentului cu privire la satisfacerea serviciului de către
colaboratorii sistemului penitenciar al Ministerului Justiției, aprobat prin Hotărârea
Guvernului nr. 950 din 14 octombrie 1997; pct. 1 și pct. 2 ale Statutului disciplinar al
colaboratorilor sistemului penitenciar al Ministerului Justiției, aprobat prin Hotărârea
Guvernului nr. 308 din 19 martie 1998; lit. h) alin. (1) art. 86 al Codului Muncii.

Astfel susține reclamantul că, a fost sancționat pentru faptul că, la 15 iunie 2015
orele 08.00, de către Alexandru Cebotari, maior de justiție, șef al serviciului regim și
supraveghere al Penitenciarului nr.6 Soroca, s-a efectuat verificarea prezenței

efectivului implicat în serviciul diurn, conform ordinului P-6 nr.166 din 12 iunie 2015 cu privire la exercitarea serviciului de luptă pentru pază și supravegherea deținuților din Penitenciarul nr. 6 Soroca. În rezultatul controlului s-a stabilit că căpitanul de justiție Cucer Vladislav, nu a fost prezent, deși acesta urma să-și exercite atribuțiile funcționale în calitate de ofițer de serviciu al penitenciarului. De asemenea, potrivit ordinului contestat, la 15 iunie 2015, Alexandru Cebotari l-a telefonat de nenumărate ori pe Cucer Vladislav, însă telefonul acestuia a fost deconectat. În aceeași zi, Țimbaliuc Viorel, căpitan de justiție, șef adjunct al instituției, a primit indicație de la Frunza Mihail, maior de justiție, șef-interimar al penitenciarului, de a se deplasa împreună cu șeful serviciului regim și supraveghere Cebotari Alexandru la domiciliu reclamantului. În rezultatul acestei vizite, colaboratorul Cucer Vladislav a fost de negăsit, iar în scopul stabilirii locului aflării ultimului a fost solicitată implicarea Inspectoratului de Poliție Drochia.

Menționează reclamantul că, fiind audiat privind absența de la serviciu a explicat că la 15 iunie 2015, nu s-a prezentat la serviciu din motiv că a avut probleme familiale și se simțea rău, însă la medic nu s-a prezentat. Cu referire la apelurile telefonice a explicat că telefonul mobil a fost descărcat, fiind deconectat în timpul zilei.

Invocă reclamantul că nu este de acord cu ordinul Ministerului Justiției nr.314 din 22 iulie 2015, deoarece este ilegal și neîntemeiat, fiind emis contrar prevederilor legii.

Indică reclamantul că absența sa de la serviciu a fost motivată, întrucât suferă de boală ulceroasă care se afla în acutizare. La 15 iunie 2015a avut dureri mari, s-a simțit rău și nu a fost în stare să se prezinte la serviciu. Despre starea sănătății Cucer Vladislav a informat șeful adjunct al serviciului regim și supraveghere al penitenciarului și a comunicat că nu poate să se prezinte la serviciu și a solicitat să fie înlocuit cu o altă persoană.

Consideră reclamantul că a procedat în cazul dat corect, deoarece a informat conducerea penitenciarului despre starea sănătății, iar absența sa de la serviciu a fost motivată.

Vladislav Cucer susține că a activat în cadrul sistemului penitenciar din anul 2005. În cadrul activității sale în sistemul penitenciar s-a manifestat ca un colaborator disciplinat, conștient în îndeplinirea obligațiilor sale de serviciu, iar în perioada cât a activat, nu a fost sancționat disciplinar.

Consideră că, sancționarea disciplinară prin concedierea din sistemul penitenciar este foarte severă, deoarece în cazul dat a existat posibilitatea de a-i fi aplicată o sancțiune disciplinară mai blândă.

Solicită reclamantul anularea ordinului Ministerului Justiției nr.314 din 22 iulie 2015 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinară și încasarea din contul Ministerului Justiției în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la serviciu începând cu 22 iulie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 13 octombrie 2015 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 54,56-61).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2016, a fost respins apelul declarat de către Vladislav Cucer, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 13 octombrie 2015 (f.d.80-85).

La 28 aprilie 2016, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei emise (f.d. 86).

La 28 iunie 2016, prin intermediul oficiului poștal Vladislav Cucer a declarat recurs, împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea actului judecătoresc contestat și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea acțiunii.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat la 28 iunie 2016, este depus în termen, deoarece la materialele pricinii nu există dovada recepționării de către recurent a deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului Vladislav Cucer a invocat că atât instanța de apel, cât și prima instanță au examinat pricina fără stabilirea tuturor circumstanțelor importante a cauzei. Astfel recurentul susține că sancționarea disciplinară prin concedierea din sistemul penitenciar este foarte severă, deoarece în cazul dat a existat posibilitatea de a-i fi aplicată o sancțiune disciplinară mai blândă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 28 iulie 2016, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Ministerului Justiției, cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței

Pînă la examinarea cererii de recurs Ministerul Justiției nu a depus referință la cererea de recurs declarată, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul menționează că, Vladislav Cucer, în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art.432 alin.(2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului care sînt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vladislav Cucer, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Vladislav Cucer, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,

Judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală